

ДИЛЯН БЕНЕВ СИНХРОНИЗАЦИЯ

chitanka.info

Тъкмо се прибирах у нас, когато видях наблизно да има нов магазин. В което, разбира се, нямаше нищо нередно, щом такива обекти никнеха къде ли не — и то толкова често, че чак започнаха да внушават неизбежната посока на битието ни като единствена и непреходна! Но този магазин някак си ме привлече още с витрината си. И воден от любопитството си, неминуемо влязох в него и се обърнах към продавачката:

— Добър вечер.

— Ами добра да е.

— Тя вечерта е добра, ама ние дали сме добри?

— Е, някои сме добри.

— А туй значи ли, че и аз съм добър?

— Но аз не ви познавам.

— Че малко ли говорим вече?

— Ама вие сте много шеговит.

— Че лошо ли е?

— О, не!... И какво желаете?

— Ами гледам, захарни изделия имате.

— Не само... Зад вас е хладилната витрина със сок, вино, бира...

Пък ако искате, можем да ви сервираме отвън. Масата е за това.

— А, така ли?...

— А от утре ще сложим и други маси.

— Чудесно! Значи ставате един универсален обект.

— Точно така.

— Ала само дето имате размерите на гараж.

— Е, като няма наблизно по-голямо помещение под наем.

— Не се притеснявайте. Понякога от малкото може да дойде нещо много по-голямо, отколкото от самото голямо.

— Интересно! Това не го знаех.

— И аз не го знаех. Но човек затова е човек и в този живот не се ли сблъска с това-онова — още много работи няма да знае.

— Правилно.

— А вие на всичкото отгоре сте и хубава.

— О, мерси, мерси!...

— И тогава как няма да поискам най-големия Toblerone, че да ви стане и на вас сладко?

— О, разбира се, заповядайте.

— Благодаря ви и успешен оборот.

— Дай Боже!...

Явно тази жена си струваше. Имаше особено излъчване и реших да ѝ стана редовен клиент. И през ден-два започнах да ходя при нея, купувайки по нещо. Постепенно започнах да усещам, че тя ми симпатизираше не по-малко, отколкото аз на нея, а дори и повече. Това на свой ред повдигна тонуса ми. Въпреки че работеше с едно момче и донякъде се притесних. Но откакто разбрах, че бяха роднини — съвсем се вдъхнових да ходя по-често там и да стана важна част от оборота им.

Така се стигна до един ден, когато отидох в края на работното време, поръчах бутилка Chardonnay и я поканих на масата. Тя се изуми от вниманието и сядайки, започна да говори с необичайно настроение:

— Да знаеш, това вино е разкошно.

— Че нали затова съм го поръчал.

— Не само... Ами и затуй, че е правено в родния ми град.

— Но няма си от Поморие?!...

— Естествено.

— Че аз съм от Варна.

— Ама ти сериозно ли?

— Че как иначе?

— Това е прекрасно.

— Ето, виждаш ли — едно море ни е захранило. То ни дава пълното основание да вдигнем тост за нашите сродни души. Наздраве, мадам!

— Наздраве.

— И да знаеш, много добре ти стои къса пола.

— Ей, страшен си на комплиментите.

— Но няма не е истина?...

— Добре, тъй да бъде. А гледам, и ти си издокаран.

— Ами то от жената зависи.

— Тъй значи...

— А дори и да не зависи — от уважение към себе си, — гледам да се обличам като за последно.

— И аз съм така.

— Че как няма да бъдеш? Иначе си губиш женското.

— Ах, вие, мъжете...

- Ами тъй си е.
- А ти сам ли живееш?
- Може да се каже.
- Е, не ти ли е скучно?
- Е, невинаги съм сам.
- Така ли?...
- В името на физиологията понякога се налага.
- Фантастичен си!

И в този миг, използвайки ситуацията, започнах леко да я галя по гърба и щом усетих, че ѝ става все по-хубаво, целунах я по бузата и таман да ѝ кажа, че я каня у нас — изведнъж дойде някакъв тип и направо започна:

- Гледам, сладко я целуваш.
- Моля те, не се бъркай — стресна се тя.
- Що бе, нека ви погледам.
- Казах ти, недей, той ми е редовен клиент.
- Че аз не съм ли ти редовен любовник?
- Стига, моля те — изнерви се тя.
- Вижте какво... — намесих се аз.
- Ти ще мълчиш, защото тази жена е моя!

— Добре, тя е ваша. Но мисля си, че за един мъж по би му отивало да накара жената да го ревнува, а не той нея. Пък камо ли да я следи и вдига скандал на всеослушание като показва физическата си сила — **ОТ ЛИПСАТА НА ДРУГА, ОПРАВДАВАЙКИ СВОЯТА АГРЕСИВНОСТ!**

- Да знаеш, ще те спускам от бой!
- Не, остави го! — извика тя.
- Не, ще го убия!
- Не, умолявам те!... Повече няма да се виждам с него.

— Добре. Затваряй магазина и да си ходим, че ми е писнало от такива хамави...

И тя безропотно се подчини и тръгна с него. Тъй както си вървеше обществото — напук на хамави като мен!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.